

När hunden tar över världen!

Diskussionerna kring vad hunden ska och inte ska göra, vad hunden kan och inte kan göra, får och inte får göra cirklar ofta kring avbrytande och reprimander. Människan ska tydligt visa "var skåpet ska stå" och genom detta få en lycklig hund som vet sin plats. Hur människan ska uppträda och vilka "hjälpmedel" som är användbara i detta syfte kan man få kunskap om via TV. Visuella bilder som fastnar för evigt på näthinnan visar hur omöjliga hundar kuvas till snälla lamm genom enkla metoder. Hundägaren med en vardagsbusig hund är lättköpt när denne inte kan läsa av TV-hundarnas vanmakt utan enbart ser lättade och lyckliga hundägare.

Oavsett vad man tycker om att korrigera, bestraffa och eliminera hundens mer otrevliga sätt att uttrycka sig – var finns empatin, etiken och moralen? Är det ok att hunden mår dåligt i själen om den bara är tyst och lydig? Är alla "ouppfostrade" hundar en styggelse även om de skrattar sig genom livet? Är en busig skrattande hund, en hånskrattande hund som gör sin människa till åtlöje? Vi som inte ser på Cesar Millan och inte avgudar honom, är vi toffelhjältar under våra hundars tassar? Har våra hundar tagit över våra liv och gjort våra liv så mycket sämre?

Nej, personligen kan jag säga att mitt liv som hundägare är idag mycket mer avslappnat och lyckligt med hundar som är mina "medmänniskor" och inte några som jag måste kontrollera. För mig som hundägare och som instruktör är det mycket viktigare att kunna läsa av hunden och göra mitt yttersta för att hunden ska vara så lycklig som hunden kan vara i mitt sällskap. Att hunden inte ska bli fysiskt skadad av min behandling är en självklarhet och likaså att hunden inte ska bli kränkt.

Lagen sätter en minimigräns för vad som är acceptabelt. Att erbjuda hunden det den klarar sig på är bottenivån – det sämsta tänkbara. Jag måste kunna erbjuda hundarna så mycket mer än det nödvändigaste. Hunden är en levande individ med känslor och tankar och vill vara en fungerande medlem i en fungerande familj (precis som vi alla) och det är det som glöms bort. Hunden objektifieras och ska anpassas efter människan. Om hunden betraktas som ett kylskåp så kopplas lätt känslorna bort. Hur relaterar man till ett kylskåp och behövs det? Kylskåpet ska bara hålla min mat kall så den inte förstörs. Hunden ska göra som den blir tillsagd, promenera i min takt, vara social och trevlig med dem jag väljer ut, inte synas och höras hemma, äta det jag säger är ok och när jag säger det är ok. Hunden har ingen egen vilja och ska under inga omständigheter ge uttryck för kreativitet i vardagen. Eller???

Jag ser mina hundar som de individer de är – både deras bra och mindre bra sidor. Jag anpassar vårt gemensamma liv i största möjliga mån efter hundarnas välfärd och ger individen frihet att vara sig själv. För är hundarna lyckliga, så är jag lycklig! Då när jag bemöter min vän hunden med respekt, tillit och glädje, så får jag samma tillbaka och jag behöver varken pysa, trycka ner, rycka, vrida om eller använda diverse "hjälpmedel" för att få det jag vill ha från hunden.

För det jag vill ha från hunden är en vän.

Maria Ahola

Furface Hundskola www.furface.se

Säg Nej! till stryphalsband www.sagnej.n.nu